

Wyrok z dnia 18 kwietnia 2007 r.

I UK 349/06

Zwrot przez sąd wniosku o ogłoszenie upadłości spółki z powodu nieuzupełnienia jego braków formalnych jest równoznaczny z brakiem takiego wniosku (art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm. w związku z art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.). W tej sytuacji zwolnienie członka zarządu od odpowiedzialności za zobowiązania spółki zależy od wykazania, że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy.

Przewodniczący SSN Zbigniew Korzeniowski, Sędziowie SN: Romualda Spyt, Jolanta Strusińska-Żukowska (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 kwietnia 2007 r. sprawy z odwołania Pawła K. przeciwko Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w K. o przeniesienie odpowiedzialności z tytułu zapłaty składek, na skutek skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 maja 2006 r. [...]

o d d a l i ł skargę kasacyjną.

U z a s a d n i e

Wyrokiem z dnia 21 października 2004 r. Sąd Okręgowy-Sąd Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie zmienił częściowo decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w K. z dnia 22 października 2002 r. w ten sposób, że przeniósł na Pawła K. odpowiedzialność za zobowiązania M. IT SA z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres od października 2000 r. do lutego 2001 r., z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od czerwca 2000 r. do lutego 2001 r., a z tytułu składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od września 2000 r. do lutego 2001 r., natomiast na Ireneusza P. -

odpowiedzialność za zobowiązania M. IT SA z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres od października 2000 r. do listopada 2000 r., z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od czerwca 2000 r. do listopada 2000 r. oraz z tytułu składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od września 2000 r. do listopada 2000 r. W pozostałym zakresie wniesione przez Pawła K. i Ireneusza P. odwołania zostały oddalone.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że M. IT SA z siedzibą w K. została zawiązana aktem notarialnym z dnia 19 kwietnia 2000 r., a jej głównym akcjonariuszem była U. spółka z o.o. z siedzibą w G. W skład zarządu M. IT SA zostali powołani Paweł K. jako prezes i Ireneusz P. jako wiceprezes. Działalność spółki w pierwszym okresie miała być finansowana przez pożyczki otrzymywane od głównego akcjonariusza. Od początku spółka nie przynosiła żadnych dochodów. Od czerwca 2000 r. zaprzestała płacenia składek na ubezpieczenie zdrowotne, od września 2000 r. - na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, zaś od października 2000 r. - na ubezpieczenia społeczne. W listopadzie 2000 r. główny akcjonariusz przestał finansować M. IT SA na skutek czego spółka utraciła zdolność prowadzenia dalszej działalności. W dniu 8 grudnia 2000 r. Paweł K. i Ireneusz P. złożyli wniosek o ogłoszenie upadłości spółki, wskazując w jego uzasadnieniu na trwałe zaprzestanie spłacania długów spowodowane wstrzymaniem finansowania przez większościowego akcjonariusza. Do wniosku załączona została lista wierzycieli, wobec których dług spółki wynosił wówczas kwotę 240.277 zł. Wniosek o ogłoszenie upadłości został zwrócony zarządzeniem z dnia 11 stycznia 2001 r. w związku z niezpełnieniem jego braków formalnych i fiskalnych.

Sąd Okręgowy ustalił nadto, że na posiedzeniu rady nadzorczej M. IT SA, odbywającym się 8 grudnia 2000 r., Ireneusz P. złożył ustną rezygnację z pełnienia funkcji członka zarządu, co potwierdził pismem z dnia 11 grudnia 2000 r. Swoją decyzję uzasadnił faktem zaprzestania finansowania spółki przez jej głównego akcjonariusza oraz brakiem wcześniejszych konsultacji z zarządem zmian zasad finansowania spółki. Również Paweł K. zrezygnował ze stanowiska prezesa zarządu spółki, wyrażając swoją wolę w tym przedmiocie pismem z dnia 6 marca 2001 r., skierowanym do przewodniczącego rady nadzorczej. Motywację decyzji stanowił brak możliwości dalszej współpracy z głównym inwestorem spółki.

Według ustaleń Sądu pierwszej instancji, M. IT SA posiadała wymagalne wierzytelności w stosunku do M. SA oraz I.P. spółki z o.o. w łącznej kwocie przekracza-

jącej 200.000 zł. Zadłużenie to obie spółki (oświadczeniami z 23 lutego 2001 r. i 1 marca 2001 r.) potrąciły z wierzytelnościami wobec M. IT SA, które nabyły od U. spółki z o.o., co uniemożliwiło całkowicie dalszą działalność M. IT SA. Dnia 22 marca 2001 r. Paweł K. złożył kolejny wniosek o ogłoszenie upadłości spółki. Zarządzeniem z 11 kwietnia 2001 r. wniosek został zwrócony w związku z niezuzupełnieniem w terminie jego braków formalnych.

Sąd Okręgowy wskazał, że postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych okazało się bezskuteczne, bowiem spółka nie posiadała żadnego majątku, do którego można byłoby skierować egzekucję administracyjną.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji, w tak ustalonym stanie faktycznym przeniesienie odpowiedzialności za zobowiązania M. IT SA względem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na członków zarządu spółki jest uzasadnione. Wnioskodawcy nie wykazali bowiem, ażeby po ich stronie zaszły okoliczności, które po myśli art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. Nr 137, poz. 926 ze zm.) zwalniałyby ich od takiej odpowiedzialności. W szczególności nie złożyli we właściwym czasie wniosków o ogłoszenie upadłości spółki, albowiem wnioski zwrócone nie wywołały żadnych skutków prawnych, zaś niezuzupełnienie ich braków było wynikiem okoliczności zależnych od członków zarządu. Sąd Okręgowy podkreślił, iż wnioski o ogłoszenie upadłości, niezależnie od ich nieskuteczności, były również spóźnione. Spółka zaprzestała bowiem płacenia składek na ubezpieczenie zdrowotne od czerwca 2000 r., składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych - od września 2000 r., zaś składek na ubezpieczenia społeczne - od października 2000 r. W listopadzie 2000 r., wskutek postawy głównego akcjonariusza, straciła natomiast źródła finansowania, co spowodowało gwałtowny wzrost jej zadłużenia, które na dzień złożenia pierwszego wniosku o ogłoszenie upadłości (8 grudnia 2000 r.) wynosiło 240.277 zł, w dniu 8 stycznia 2001 r. sięgało już około 350.000 zł, zaś na dzień złożenia drugiego wniosku o ogłoszenie upadłości (22 marca 2001 r.) kształtowało się na kwotę 469.862, 74 zł. Według Sądu pierwszej instancji, daje to podstawy do stwierdzenia, że przesłanki złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki powstały jeszcze przed grudniem 2000 r., wobec czego wniosek z 8 grudnia 2000 r. nie może być uznany za złożony we właściwym czasie. Tym samym członkowie zarządu ponoszą odpowiedzialność całym swoim majątkiem za zobowiązania spółki wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Nie obciąża ich

jedynie zadłużenie powstałe po datach złożenia przez nich rezygnacji z funkcji członków zarządu.

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie wyrokiem z dnia 30 maja 2006 r. oddalił apelacje Pawła K. i Ireneusza P. od wyroku Sądu Okręgowego, akceptując w całości ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne przyjęte przez Sąd pierwszej instancji za podstawę rozstrzygnięcia. W szczególności podkreślił zaś, iż wnioskodawcy nie udowodnili żadnej przesłanki, mogącej zwolnić ich z odpowiedzialności za zobowiązania zarządzanej przez nich spółki. Za trafne uznane zostało stanowisko Sądu pierwszej instancji, z którego wynika, iż złożone przez skarżących wnioski o ogłoszenie upadłości M. IT SA, jako zwrócone w trybie art. 130 k.p.c., nie wywołują żadnych skutków prawnych. Jednocześnie słusznie, zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy stwierdził, iż okoliczność ta nie ma decydującego znaczenia w sprawie, albowiem dzień złożenia pierwszego wniosku w tym przedmiocie, tj. 8 grudnia 2000 r., nie był „czasem właściwym” do zgłoszenia upadłości. Zadłużenie spółki wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych powstało bowiem już w czerwcu 2000 r. i choć początkowo obejmowało jedynie składki na ubezpieczenie zdrowotne, to już od września 2000 r. dotyczyło także składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, zaś od października 2000 r. również składek na ubezpieczenia społeczne. Od tego czasu spółka nie regulowała żadnych należności względem organu ubezpieczeń społecznych, a jej zadłużenie ciągle rosło. Wniosek o ogłoszenie upadłości z 8 grudnia 2000 r. był zatem spóźniony, przy czym chybiona jest argumentacja Pawła K. dotycząca obietnic głównego akcjonariusza w przedmiocie dalszego finansowania M. IT SA, skoro deklaracje te nie znalazły żadnego przełożenia na rzeczywistą sytuację finansową spółki.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego złożył wnioskodawca Paweł K., kwestionując rozstrzygnięcie w części dotyczącej oddalenia jego apelacji od wyroku Sądu Okręgowego. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 5 § 1 w związku z art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. - Prawo upadłościowe (jednolity tekst: Dz.U. z 1991 r. Nr 118, poz. 512 ze zm.), polegające na przyjęciu, iż stan krótkotrwałego zaprzestania płacenia długów, w jakim w czerwcu 2000 r. znalazła się M. IT SA, wskazywał na konieczność złożenia wtedy wniosku o upadłość spółki, gdy tymczasem stan trwałej niewypłacalności

nastąpił dopiero w listopadzie 2000 r., kiedy to główny akcjonariusz odmówił dalszego finansowania M. IT SA, a także przepisów art. 116 § 1 i 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. Nr 137, poz. 926 ze zm.) w związku z art. 31 i 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887 ze zm.), poprzez przyjęcie, iż Paweł K. jest odpowiedzialny za zobowiązania M. IT SA wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, pomimo że stan faktyczny ustalony w sprawie świadczy o tym, iż niezgłoszenie skutecznego wniosku o ogłoszenie upadłości lub niewszczęcie postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości spółki nastąpiło bez jego winy.

Wskazując na takie zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i o jego zmianę poprzez uwzględnienie odwołania Pawła K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 października 2002 r. wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania apelacyjnego oraz kasacyjnego, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej podniesiono, iż zgodnie z treścią art. 1 § 1 i art. 2 Prawa upadłościowego, zaprzestanie płacenia długów, jako przesłanka ogłoszenia upadłości, musi mieć trwały charakter. Stosownej oceny dokonuje się na podstawie aktualnej sytuacji dłużnika. Zdaniem skarżącego, Sąd Apelacyjny całkowicie zbagatelizował okoliczność, że założeniem funkcjonowania M. IT SA przez pierwsze lata jej istnienia było stałe dofinansowanie ze strony głównego akcjonariusza. U. spółka z o.o. ze swojego zobowiązania wywiązywała się do listopada 2000 r., jednakże jeszcze wtedy sytuacja majątkowa M. IT SA była poprawna, bowiem dysponowała ona znacznymi wierzytelnościami w stosunku do swoich kontrahentów. We wcześniejszym okresie natomiast spółka regulowała swoje należności, wobec czego nie można przyjąć, że już od czerwca 2000 r. zaistniał stan jej trwałej niewypłacalności, aktualizujący obowiązek członków zarządu w zakresie zgłoszenia wniosku o upadłość, jak nieprawidłowo przyjął Sąd drugiej instancji. Skarżący wskazał na złożenie pierwszego wniosku o upadłość już 8 grudnia 2000 r., kiedy to kondycja finansowa zarządzanej przez niego spółki była jeszcze całkiem dobra, podkreślając jednocześnie, że brak wniosku nie uzupełniono w terminie w sposób świadomy, bowiem główny akcjonariusz spółki złożył stanowczą deklarację o zamiarze dalszego finansowania M. IT SA. Kolejny wniosek o ogłoszenie upadłości wnioskodawca składał zaś wówczas, gdy nie był już członkiem zarządu spółki, a zatem nie może pono-

sić odpowiedzialności za to, że sąd dokonał zwrotu tego wniosku z powodu nieuzupełnienia braków formalnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r., Nr 11, poz. 74), do należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne stosuje się odpowiednio, między innymi, art. 116 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r., Nr 8, poz. 60 ze zm.), zaś w myśl art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, do składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne.

Stosownie do treści art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji, spółki akcyjnej lub spółki akcyjnej w organizacji odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu nie wykazał, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie zapobiegające ogłoszeniu upadłości (postępowanie układowe) albo niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub niewszczęcie postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości (postępowania układowego) nastąpiło bez jego winy, bądź nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że skarżący Paweł K. w okresie ustalonym przez Sąd pierwszej instancji pełnił funkcję członka zarządu M. IT SA w K., która to spółka była dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, na ubezpieczenie zdrowotne oraz na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Kwestionowana nie była także bezskuteczność egzekucji zaległości z majątku spółki. Paweł K. nie wskazał

również żadnego mienia spółki, z którego egzekucja mogłaby zaspokoić zaległości składkowe w znacznej części, a zatem do wyjaśnienia pozostała jedynie kwestia istnienia okoliczności zwalniających członków zarządu, w tym skarżącego, od odpowiedzialności za zobowiązania spółki w postaci podjęcia we właściwym czasie działań chroniących interesy wierzycieli spółki bądź braku zawinienia w zaniechaniu tych czynności.

Sąd Apelacyjny uznał, że skarżący nie wykazał tego rodzaju przesłanek egzoneracyjnych, które to stanowisko zasługuje na akceptację w ustalonym w sprawie stanie faktycznym, choć z innych powodów niż zaprezentowane w uzasadnieniu za skarżonego wyroku. Sąd drugiej instancji zasadnicze znaczenie przydał bowiem stwierdzeniu, iż wniosek o ogłoszenie upadłości spółki z dnia 8 grudnia 2000 r. nie został złożony we właściwym czasie w rozumieniu art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, gdy tymczasem rozważania w tym przedmiocie powinny być poprzedzone przede wszystkim ustaleniem, czy w ogóle doszło do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości M. IT SA po myśli tego przepisu, skoro oba wnioski sporządzone przez skarżącego zostały zwrócone zarządzeniem sądu w związku z niezpełnieniem ich braków formalnych. Funkcja przepisu art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa polega na ochronie interesów wierzycieli, w szczególności w sytuacji, gdy jest już wiadome, że dłużnik nie będzie w stanie wszystkich wierzycieli zaspokoić w całości. Przesłanki uwolnienia się przez członków zarządu spółki od odpowiedzialności za zobowiązania sprawdzają się zatem do wykazania należytej staranności w działaniach zmierzających do wszczęcia postępowania upadłościowego. Nie spełnia tego wymagania podjęcie stosownych czynności w warunkach niweczających cały sens postępowania upadłościowego, co wynika wprost z treści przepisu, w którym mowa o zgłoszeniu wniosku we właściwym czasie. Nie budzi żadnych wątpliwości, że braki formalne wniosku o ogłoszenie upadłości uniemożliwiają wszczęcie postępowania, którego celem jest ochrona prawna interesów wierzycieli, a zatem złożenie takiego wniosku nie może stanowić przesłanki uwalniającej członków zarządu od odpowiedzialności za zobowiązania spółki. Dla jej spełnienia nie wystarcza bowiem samo wystąpienie o ogłoszenie upadłości, ale konieczne jest także dokonanie wszelkich czynności procesowych niezbędnych dla kontynuowania tego postępowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2004 r., II CK 356/02, „Glosa” 2005 nr 2). Niezpełnienie braków formalnych wniosku prowadzi do jego zwrotu przez sąd w trybie art. 130

k.p.c., zaś pismo zwrócone nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma do sądu (art. 130 § 2 k.p.c.). Sytuacja taka jest zatem równoznaczna z brakiem wniosku o ogłoszenie upadłości, co wyklucza możliwość uwolnienia się przez członka zarządu spółki od odpowiedzialności za jej zobowiązania z powołaniem się na zgłoszenie takiego wniosku we właściwym czasie.

Ustalony w sprawie niniejszej stan faktyczny nie dawał zatem podstaw do rozważań, czy ziszcila się ta przesłanka egzoneracyjna, co uprawnia do stwierdzenia, iż Sąd Apelacyjny błędnie dokonał jego subsumpcji pod art. 116 § 1 pkt 1 ppkt a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa. Tym samym za całkowicie pozbawioną znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy uznać należy motywację sprowadzającą się do stwierdzenia zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości po czasie „właściwym” w rozumieniu tego przepisu, co ma bezpośrednie przełożenie na ocenę zarzutów kasacyjnych w tym zakresie. Nie ma bowiem możliwości stwierdzenia nieprawidłowości orzeczenia wskutek naruszenia przepisu prawa materialnego, który nie znajdował zastosowania do rozstrzygnięcia sprawy.

Stan faktyczny ustalony w sprawie niniejszej pozwala zasadnie przyjąć, że skarżący nie złożył skutecznie wniosku o ogłoszenie upadłości M. IT SA, pomimo że ochrona interesów wierzycieli spółki bez wątpienia tego wymagała. W takiej sytuacji zwolnienie od odpowiedzialności za zobowiązania zarządzanego przez niego podmiotu mogłoby mieć oparcie jedynie w treści art. 116 § 1 pkt 1 ppkt b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, co jest równoznaczne z koniecznością wykazania, że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy. Ocenie z tego punktu widzenia może podlegać jedynie sytuacja związana ze zwrotem dotkniętego brakami formalnymi wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, sporządzonego 8 grudnia 2000 r., bowiem biorąc pod uwagę stan majątkowy spółki, poczynając od listopada 2000 r., wniosek z 22 marca 2001 r. (niezależnie od faktu jego zwrotu) był złożony w takim czasie, że nie mogłoby być już mowy o sensownym wykorzystaniu instytucji postępowania upadłościowego dla ochrony jej wierzycieli.

Sąd Apelacyjny przyjął za Sądem Okręgowym, że nieuzupełnienie wniosku o ogłoszenie upadłości z dnia 8 grudnia 2000 r. nie było wynikiem okoliczności obiektywnych, niezależnych od członków zarządu, czego skarżący nie kwestionuje. Z uzasadnienia skargi kasacyjnej wynika bowiem, iż decyzję o tym, że nie będzie uzupełniał braków wniosku podjął świadomie, kierując się zapewnieniami głównego akcjonariusza o zamiarze dalszego finansowania spółki. Nie budzi wątpliwości, że

uwzględniając brak rzeczywistych działań U. spółki z o.o. w tym kierunku od listopada 2000 r., które to zaniechanie sam skarżący ocenił jako prowadzące dotrwałej niewypłacalności zarządzanej przez niego spółki, powinien i mógł on przewidzieć, że tego rodzaju deklaracje pozostaną jedynie w sferze zapewnień, co przy braku czynności zmierzających do wszczęcia postępowania upadłościowego przyniesie w konsekwencji szkodę wierzycielom spółki. Wbrew przeciwnym twierdzeniom skargi kasacyjnej, członkowi zarządu podejmującemu w takiej sytuacji decyzję o tym, że nie uzupełni braków formalnych wniosku o ogłoszenie upadłości, można zatem przypisać zasadnie niedbalstwo, a tym samym winę w zaniechaniu czynności chroniących interesy wierzycieli spółki.

W świetle powyższego brak jest podstaw do uznania, iż ziszcza się przesłanka wynikająca z art. 116 § 1 pkt 1 ppkt b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, która mogłaby uwolnić skarżącego od odpowiedzialności za zobowiązania M. IT SA wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, wobec czego wyrok Sądu Apelacyjnego w konsekwencji odpowiada prawu.

Skarga kasacyjna nie mogła być zatem uwzględniona, w związku z czym Sąd Najwyższy z mocy art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

=====